

[Hans Nielsen.]

tiden. Jeg kan ikke tro paa, at det nogen Sinde mere skulde komme til nogen Konflikt mellem det Folk, som det ærede Medlem føler sig bundet til, og det Folk, som jeg føler mig bundet til. Kriegeriske Forviklinger mellem Tyskland og Danmark burde i Fremtiden være lige saa utænkelige, som det er utænkeligt, at der kan blive Krig mellem Svenske og Danske.

Knud Kristensen: Den Tale, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet holdt som Indledning til den politiske Diskussion, var efter min Opfattelse baade karakteristisk og interessant, og jeg vil tillade mig at knytte nogle Bemærkninger til det ærede Medlems Udtalelser. Jeg skal gaa let over de nedsættende og ubehagelige Udtalelser, som den ærede Ordfører fremsatte om mit Parti. Det er jo ikke det, der er det afgørende, og vi ved, at det er den Slags Ting, der skal til ved forskellige Lejligheder.

Jeg skal dog sige til det ærede Medlem, at naar han vilde fremsætte den Udtalelse, at Venstrepartiet opførte sig, som om det var fornærmet og ikke vilde deltage i Arbejdet, saa kan jeg aldeles ikke erkende, at der er Grundlag for en saadan Udtalelse. Vi har siden Valget til Landstinget i denne Rigsdagssamling udført et efter vor Opfattelse godt Arbejde. Vi har gjort en Indsats for at udforme vore Tanker og Ideer. Jeg skal for at bevise det henvise til, at vi har fremsat Forslag om en ny Valutalov, der indeholdt de Tanker, vi mente skulde indeholdes i en saadan Lov; vi har fremsat Ændringsforslag til Forsvarslovene; vi har fremsat et Forslag om en Skatte- og Udligningslov; vi har fremsat et Skolelovsforslag, og vi har nu fremsat, hvad jeg antager kommer til Behandling senere paa Dagen, et Forslag til en Smørlov, foruden at vi har foreslaaet Ændringer til en lang Række af andre Lovforslag, som Regeringen har fremsat.

Jeg synes derfor ikke, det kan siges, at vi holder os fornærmet tilbage og ikke vil deltage i Arbejdet; for Regeringspartierne kan dog vel ikke formene, at fordi vi har lidt et Tab ved Valgene, skulde vi nu gaa over paa den Politik, som Socialdemokraterne er Talsmænd for. Hvis det var Meningen, at Venstre og Socialdemokratiet saadan stort set var enige, at der var kun nogle mindre Spørgsmaal imellem, saa var hele den Kamp, Socialdemokratiet har ført mod Venstre, jo kun Komediespil, kun Udtryk for, at de havde opstillet Modsætningsforholdet langt stærkere, end de selv antog det for at være.

Og naar man — dette gjorde vistnok ogsaa Ordføreren for Det radikale Venstre og nu i Formiddags, saa vidt jeg hørte, ogsaa Finansministeren — har fremsat kritiske Bemærkninger over for os paa det Grundlag, at vi ikke vil være med til en Skattelovgivning, saa vil jeg sige, at det beror paa, at vi ikke har nogen væsentlig Indflydelse paa, hvordan Pengene skal anvendes. Det bestemmer de Herrer selv. De fører en Politik, som efter vor Opfattelse medfører meget større Udgifter, fordi den medfører meget større Vanskeligheder, end en anden, rimeligere Politik vilde medføre. Det kunde jo saa være behageligt nok for dem, om de kunde faa os til at tage Medansvaret for Tilvejebringelsen af Pengene, men nogen Rimelighed deri forekommer der mig ikke at være.

Vi har ikke modsat os at gaa med til en Ekstrabeskatning af de høje Indkomster, men vi har sagt, at den Maade, hvorpaa man tog Pengene, efter vor Opfattelse ikke var forsvarlig. Endvidere har vi sagt, at det var ikke en tilfredsstillende Løsning paa hele Erhvervskrisen, at man gik Beskatningsvejen. Det vil jo sige, at man først tjener en vis Sum, lad os sige 100 pCt. paa uberettiget Maade, og saa tages der igen en vis Procentdel deraf, 20 eller 25 pCt., hvor meget det kan blive, i Skat. Det tilfredsstiller os ikke.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet sagde, at nu viste det sig, hvor vor Sympati var, den var hos Millionæerne. Mon han nu selv tror paa det? Naar han ser ud over den Repræsentation, Venstre har her i Salen, naar han ser ud over det Vælgerkorps, vi har, og naar han betænker, hvilken Opfattelse vi har gjort gældende, mon han saa virkelig kan tro, at den Stilling, vi tager i Politik, er bestemt af vor Sympati for Millionæerne? Nej, ingenlunde. Den er bestemt af dette, at hvorfra man end tager Pengene, skal man anvende dem paa en fornuftig og rimelig Maade, og vi finder det aldeles ikke tilfredsstillende, at man først gennemfører en Erhvervspolitik, der muliggør en saa ekstraordinær Fortjeneste, og saa bagefter tager en vis Procentdel deraf.

Jeg sagde, at det ærede Medlems Udtalelser var karakteristiske. Det karakteristiske finder jeg deri, at det, den ærede Ordfører først nævnte, da han omtalte, hvad der var gennemført af de Sager, han kaldte Mærkesagerne, var den sociale Lovgivning. Vi ved, at Socialdemokratiet og ogsaa Det radikale Venstre tidligere har haft den Opfattelse, at den bedste sociale Lovgivning var den, der uddelte mest muligt og udskrev